

#tuitsdecultura

Mira, hijo mío. Antes del verano toda esta parrilla televisiva era Kierkegaard.

@tediperez
Teo Pérez Periodista

Ahora resulta que los que decían y escribían "idos" eran muchísimos y estaban todos en Twitter. Qué sorpresas te da la vida.

@perezreverte
Arturo Pérez-Reverte Escritor

Quiero hacer una coedición de un cuento para adultos en galego, bable, euskera, català i occità. Necesito editoriales de confi. ¿Ideas?

@Idealibros
Laura Huerga Editora

Veo que andan por España Los Chicos del Coro. ¿No serán ya Los Hombres de Mediana Edad del Coro?

@sergiodelmolino
Sergio del Molino Escritor

—amb el gest d'introduir el mateix Francisco de Goya, aquí en la pell de Carles Canut, com a personatge espectador que simula pintar alguna escena de la mateixa òpera—, va deixar ahir a la nit el públic amb una impressió molt contrastada.

D'una banda, la personalitat i la força de l'obra del pintor aragonès entronca amb l'inconscient col·lectiu. Intensifica el drama. Però, alhora, el repartiment va resultar del tot desigual, fins al punt que els personatges secundaris brillaven per sobre dels protagonistes: la Leonora de Kristin Lewis va resultar engolada —a veure si la millor soprano serà Tamara Wilson, en el segon repartiment— i, quant al tenor, Marco Berti, podríem dir que és òbviament superable pel Manri-

L'APLAUDÍMETRE

Ni Leonora ni Manrico; la gitana, en la veu de Cornetti, s'emporta els aplaudiments

REPRESENTACIÓ INSTITUCIONAL

Lluís Puig es va estrenar com a conseller de Cultura a la llotja de les autoritats

co de l'altre cast.

Vaja, que Goya gairebé roba el paper a Verdi.

El públic, que va omplir la sala en un 87%, va dedicar amb motiu la seva ovació més gran a Marianne Cornetti, una insuperable Assutzena. Va agrair la feina de l'orquestra i del cor, i es va prodigar amb set generosos minuts d'aplaudiments.

A la llotja oficial se situava ahir per primera vegada el flamant conseller de Cultura, Lluís Puig, el nomenament del qual ha coincidit almenys amb l'últim títol de la temporada a la Rambla. No hi va faltar el diputat fidel —a la cultura—, Juanjo Puigcorbó. I hi va assistir Daniel Mòdol, de la regidoria d'Arquitectura. El director general, Roger Guasch, i el president de la Fundació, Salvador Alemany, els van fer els honors. Per megafonia es va recordar que el teatre dedica aquestes funcions al desaparegut Joaquim Molins, predecessor d'Alemany en el càrrec.●

Alberto García Demestres i Cristina Pavarotti estrenen a Peralada 'Sugar blood'

Una òpera apta per a diabètics

Les nenes del Cor Vivaldi en un moment de l'assaig de *La straordinaria vita di Sugar Blood*

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Havia decidit no escriure més música perquè la vida del compositor és molt complicada —sobretot l'economia— i perquè el seu últim treball, *L'eclipsi*, que va aconseguir un gran èxit, el va deixar "bastant eclipsat". De fet, Alberto García Demestres (Barcelona, 1960) va guanyar amb *L'eclipsi* el premi Max al millor musical, "la primera vegada que l'obtenia una òpera... però ningú no se'n va assabentar", assenyala.

Així doncs, assegura somrient que li va dir a un amic amb xurreries a les Filipines que li donés feina en una: "Acabar venent xurros hauria estat un final preciós per a un compositor". Però el director del Cor Vivaldi, Óscar Boada, el va anar a buscar i el va animar perquè fes una nova creació per a les seves joves cantants. En un principi l'obra havia de ser una cantata curta, i ha acabat en una altra òpera: *La straordinaria vita di Sugar Blood*, amb el llibret escrit amb Cristina Pavarotti, la filla del gran tenor, a qui, a més a més,

està dedicada.

Aquest dijous s'estrena al Festival de Peralada en versió concert aquesta òpera, amb un argument que gira al voltant d'un tema poc habitual a escena: la diabetis, malaltia que García Demestres té i que el 2015 li va provocar un ictus el dia del seu aniversari, experiència que ha reflectit en el muntatge, el qual suposa la seva particular lluita contra la malaltia i que va

La diabetis és protagonista de l'òpera: la nena Sugar i el seu avi la pateixen, com el compositor

nèixer perquè una de les nenes del Cor Vivaldi és diabètica com ell.

La protagonista de l'òpera és una nena, la Sugar, de la qual es veuen els seus aniversaris des dels 10 fins als 14 anys. Els pares de la Sugar, gairebé sempre absents, són una cantant d'òpera —encarnada per Sara Blanch— i un agent secret —l'actor Pere Ponce. La Sugar és diabètica tipus 1, i el seu avi,

Pavarotti i García Demestres

en Sesto —al qual dona vida el tenor Antoni Comas—, tipus 2. "En l'avi hi ha coses inspirades en mi", diu el compositor, "un ictus com el que vaig tenir, es reflecteix tot el que em va passar". García Demestres recorda que durant l'ictus "flipava": a la mà només hi veia quatre dits, per telèfon deia coses incongruents, recordava noms raríssims dels seus germans, toca-

va una nota al piano i en sortia una altra... "Un ictus és una possibilitat més dels que tenim diabetis. Quan tens diabetis i no et cuides gaires anys com jo he fet, jugues a la loteria en moltes coses", adverteix, i diu que per ell és important que aquesta òpera ajudi a gent amb diabetis que no veu clar que cuidar-se val la pena. "Passes anys sense notar res, i quan ja ho notes és que estàs fumut. Si saps que tens sucre i et cuides segurament tindràs una vida sense problemes, però vivim en una societat on ens costa molt de renunciar, fins i tot al sucre, sembla un desastre, i hem d'aprendre. La Sugar és com jo voldria que fóssim tots, molt seriosa, conscient del que fa. El seu únic problema és l'amor; quan la rebutgen es desajusta i fa coses que no hauria de fer", explica.

Cristina Pavarotti afegeix que "l'obra té moments dramàtics, però també de broma, pensant en els nens actuals, que es poden identificar amb la Sugar, una noieta molt curiosa i viva". No només això: també hi ha moments molt dolços. La Sugar somia que el cuiner Jordi Roca —d'El Cellar de Can Roca— li xiuxieja unes postres, i durant el descans tot el públic podrà menjar aquestes postres aptes per a diabètics. "Tens unes postres somiades, cantades, i després te les menges. Per algú que té diabetis tenir unes postres saboroses és la bomba", subratlla el compositor.

El creador explica que musicalment —hi ha piano, bols tibetans, pals de pluja i koshi— ha fet "una catedral": "És una obra tremendament difícil per a tothom, per al cor és fastigosament difícil", encara que des de fora no es vegi així. De fet, diu irònicament, "m'he sentit desolat pensant que soc mal compositor perquè no volia fer una cosa tan difícil, si que volia incloure una peça a cappella, l'*Ictus day*, molt complicada, de concurs, però totes les altres coses bastant més fàcils, i no ha estat així. Musicalment no et deixa estar tranquil ni un moment".●

Teatre Borràs

SERLO O NO

DRAMATURGIA I DIRECCIÓ JOSEP MARIA FLOTATS

¡¡Vuelve a Barcelona, después de 2 años de éxito!!
Gran teatro, magistralmente interpretado.

JOSEP MARIA FLOTATS **ARNAU PUIG**

PRORROGADO hasta el 23 de JULIO

entradas.vanguardia.com venta de entradas grupbalana.com